

דברי הכפר

גיליון מס. 2948 * כא תשרי תשפ"ז * 2 באוקטובר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

שומרי סף דברו עכשיו!

1. **רון בר** ראש השב"כ לשעבר הודיע שיגיש תביעת דיבה נגד נתניהו בעניין ההתרעות שקיבל נתניהו לפני ה 7.10 והתעלם מהן. אבל העיקר הוא שרון בר יחשוף עכשיו לציבור - ממש עכשיו - את המסמכים והראיות שבידיו.
2. תביעת דיבה איננה מה שנחוץ לציבור. על תביעת דיבה שתוגש עכשיו ישיב נתניהו רק בעוד 60 יום, והיא תגיע לשלב הבירור בעוד כשנתיים. ושאלת הפיצוי הכספי ממש לא חשובה.
3. מה שנגלה לאחרונה בעניין התעלמות נתניהו מההתרעות שקיבל חמור ביותר, כל כך מדאיג. אפשר היה למנוע את הטבח. כאלפיים אנשים שנרצחו ואינם, היו עדיין איתנו.
4. נחוץ לחשוף מיד את החומרים בדבר ההתרעות מהן התעלם נתניהו, כדי לגבש נגדו כתב אישום פלילי - להוציאו לנבצרות ולברר את הדברים בהליך פלילי, לא אזרחי. רגע לפני בחירות גורליות, הוא מסוכן ביותר ומסוגל להבעיר מלחמה מהיום למחר, שכן רק הישרדותו מעניינת אותו.
5. הוא מבין ששאלת ההתעלמות מההתרעות כה רבות קוברת אותו. לכן נסע בחשאי אל בן זיאד, לבקש שיכחיש כי מסר לו אזהרה ממש לפני ה 7.10. בן זיאד לא נתן לו את מבוקשו, ועכשיו גם הוול סטריט ג'ורנל מצטרף לגופי התקשורת המפרסמים מידע על ההתרעות השונות שקיבל ומרחיב על ההתרעה המצרית.
6. נתניהו נראה בפאניקה, עסוק רק בעצמו ובגורלו, והוא מסוכן ביותר ברגע זה. נתניהו לחלוטין אינו כשיר לכהן כראש ממשלה ולקבל החלטות גורליות הנוגעות לכולנו כששיקול הדעת שלו כה פגום. רון בר, ביחד עם אנשי יחידה 730 שיודעים מה מצבו, צריכים להתייצב עכשיו ולחשוף הכל לציבור. בהעדר וועדת חקירה - זו הדרך.
7. גם ניצן אלון צריך להתייצב ולספר כיצד טירפד רוח"מ כל אפשרות להשבת החטופים. אזרחי ישראל צריכים לשמוע ממנו, ולא להסתפק בספר המצוין של שלומי אלדר ורותי יובל על הפקרת החטופים.

8. גם אבי גיל צריך להתייב ולספר את הידוע לו, גם על בוקר ה-7.10 - מה עשה נתניהו בשעות הראשונות, מדוע שונה פרוטוקול השיחות הראשונות איתו. עם מי דיבר כשלא תיקשר כלל עם הרמטכ"ל וראש השב"כ. למה השיחה הראשונה הרשומה היא לראש ממשלת הולנד, המקורב מאוד לקטארים.

9. חובה לזכור: זהו ראש ממשלה ישראלי, שהכניס לעמקי לשכתו יועצים הכי קרובים הממומנים בימי מלחמה על ידי קטאר, מדינה עויינת. עורך דינו מייצג אותם ואותו. כשהמטרה מבקשת לחקרו על קטארגייט, עשר פעמים הוא התחמק ונמנע מלהשיב לשאלות בענין זה.

10. הוא לא הגיש תביעת דיבה נגד מחבר הספר הצרפתי, בו מופיעים מסמכי ריבון, לפיהם לכאורה קיבל עשרות מיליוני דולרים מקטאר. הוא ידע להגיש תביעת השתקה כדי לצמצם את השיח על מצבו הרפואי. אבל הנה, כשעולות טענות לקבלת סכומי עתק, לכאורה - הוא לא מגיש תביעה כלשהי נגד המפרסם המקורי.

11. כשראש צלצל ד"ר אודי לוי פרסם כי נתניהו לכאורה עשיר מאוד ויש לחקור את מקורות עושרו - הגיש נתניהו תביעת דיבה שנמסרה לאודי לוי באיחור רב, התנהלות תמוהה מצד תובע המבקש לברר את האמת ואמור להיות בעל ענין לזרז את בירור התביעה.

12. האיש הזה פועל לבד, על דעתו יוצא למלחמות, והוא מסוכן ומסכן את המדינה כולה. נחוץ לפקוח עיניים גם לחסידיו, להם שיווק בדרך של שטיפת מח תיאוריות קונספירציה הזויות וחולניות, שקרים מוחלטים, במאמץ נואש להציל את עצמו. וזה האיש המונע כל חקירה - מעמעם הכל.

13. לכן דברו כולם - עכשיו. אין שום טעם לדבר לאחר הבחירות. ותביעות דיבה אינן מה שנחוץ עכשיו. שומרי סף לשעבר ספרו בעצמכם הכל - מיד!

בא בזרם

ניתן לתאר את הפייסבוק כנהר רחב ידיים שזורם בנחת וחולף על פניך. מעת לעת צפה לעברך איזו שכיית חמדה יפהפייה שאתה שולה מהזרם ונהנה מיופיה. למדור החדש הזה אני קורא "בא בזרם". ואני מבטיח להפגיש אתכם עם כל מיני דברים שצדו את עיני כשהם צפים בזרם.

אישה משבט הצ'רוקי

אישה משבט הצ'רוקי יכלה לסיים נישואים בתנועה אחת פשוטה וברורה - היא צריכה רק להניח את חפציו של בעלה אל מחוץ לדלת. וזה הכול. בלי בית משפט. בלי כומר. בלי אישור מהאב, מהאחים או מזקני הגברים.

כאשר אישה צ'רוקית החליטה שהקשר הסתיים, היא אוספת את חפציו של בעלה, מניחה אותם בכניסה - והוא הולך. בלי השפלה. בלי דרמה. בלי מאבק על "הזכות להישאר".

מפני שבחברה הצ'רוקית נשים לא רק חיו בבתים. הן היו בעלות הבתים. הן גם היו בעלות האדמה שעליה הבתים עמדו. ורוב מה שהיה בתוכם - כולל מושבים במועצות שבהן התקבלו ההחלטות החשובות ביותר עבור העם.

זהו סדר חברתי אחר.

כאשר האירופים הגיעו לאדמות אלו במאות ה-17-18, הם נתקלו במציאות שערערה את תפיסותיהם לגבי מה שנחשב "נורמלי". הם ראו ציוויליזציה שבה לנשים הייתה סמכות אמיתית - פוליטית, משפטית וחברתית.

נשים צ'רוקיות השתתפו במועצות לצד גברים והשפיעו בפועל על גורל הקהילה. חלק מהנשים קיבלו את התואר "האישה האהובה" - גיגאו. זה היה מעמד כה רב-עוצמה, שמילתה יכלה להכריע את גורלו של אדם יחיד או של קהילה שלמה.

ננסי וורד, אחת מאותן נשים, ניהלה משא ומתן ישיר עם השלטון הקולוניאלי. לא דרך בעל. לא דרך מתווכים. היא עצמה הייתה הסמכות. החברה הצ'רוקית הייתה מטרייליניאלית. זהות ושייכות לשבט עברו דרך קו האם. גם הרכוש עבר בירושה דרך נשים. לאחר הנישואים עבר הגבר להתגורר בבית אשתו. אם היה אלים, חסר אחריות או רשלני - משפחתה התערבה. הוא חי על אדמת השבט שלה ונשא באחריות לא רק כלפיה, אלא כלפי עמה כולו.

נשים צ'רוקיות היו הלב הכלכלי, התרבותי והרוחני של הקהילה. הן גידלו יבולים. בנו ותחזקו בתים. גידלו ילדים. שימרו את השפה, הסיפורים והמסורות.

לגברים היו תפקידים חשובים. מכובדים. הכרחיים. אך הנשים הן ששלטו בחלוקת המשאבים ושמרו על האיזון בתוך הקהילה. לא אוטופיה - אלא כוח.

זה לא היה עולם נטול עימותים. אך יסודותיו היו שונים: נשים וגברים היו שונים - אך שווי ערך, ושני הצדדים החזיקו בכוח ממשי, לא רק בזכויות סמליות.

מה שלא ניתן היה להשמיד המערכת הזו פורקה בהדרגה ובכוונה תחילה. אך הנשים הצ'רוקיות עמדו בכך. הן שימרו את השפה, הזיכרון והקשרים המשפחתיים דרך קו האם. והנה גם היום העם הצ'רוקי קיים. והנשים הצ'רוקיות ממשיכות להוביל.

מדוע זה חשוב? כאשר מישהו טוען שאי-שוויון הוא "טבעי", זכרו את האישה הצ'רוקית שיכלה לסיים נישואים בכבוד, בעולם שבו לקולה הייתה משמעות אמיתית. וזכרו: חברות אחרות שונות משלנו כבר התקיימו. פטריארכיה אינה גורל. דיכוי אינו ביולוגיה. שוויון אינו המצאה מודרנית. והשאלה שנותרת פתוחה: האם חברה כזו אפשרית כיום?

פינת הקריקטורה השבועית: הם מוסרים שאין להם אמון בך

• נס סוכות

עשרים וחמש שנים אחרי ה-11 בספטמבר, היום אשר בו השתנה העולם כולו, נמנע אתמול אסון נורא למטוס בדרכו לישראל.

כל אמצעי התקשורת עוסקים ועוד יעסקו בנס סוכות הזה. גם אנחנו עוד נרבה לדבר על האירוע.

כל הכבוד על התושייה של הנוסעים במטוס, שמתוך יצר ההשרדות, והמנהיגות של אלה שיכלו לפעול, יחד עם הנס הגדול הנוסף, שהיו במטוס שני טייסים לפני המשמר שלהם, הצליחו להביא לנו את נס סוכות.

• ארבעה שבועות לבחירות

ארבעה שבועות זה לא הרבה זמן. מה כבר יכול עוד לקרות במשך 4 שבועות?

יש מי שמאיים שתפרוץ כאן מלחמה. כנראה שהוא מעוניין שתפרוץ מלחמה, ושאי אפשר יהיה לקיים את הבחירות. מערכת הביטחון אינה שותפה להערכה שמישהו מאויבינו מבחוחץ יהיה מעוניין לתקוף כדי למנוע את קיום הבחירות.

מדוע אני לא רגועה?

• "הילד הזה הוא אני"

יהודה אטלס אחד ממשוררי הילדים הפופולריים הלך לעולמו השבוע. ודאי אין בית בישראל שספרי שיריו לא מצויים שם על המדפים.

אני לא גדלתי על ספריו של יהודה אטלס, כי כשהוא התחיל לכתוב, אפילו את "בוא אלי פרפר נחמד" לא קראתי עוד לילדי. אבל אני דווקא אהבתי את מה שכתב למבוגרים. "הילד הזה" הוא ספר אוטוביוגרפי שבו אטלס מתאר את ילדותו. אמנם הוא גדל במושב, ואני בעיר, אבל יכולתי להזדהות עם הערכים ועם סממני התקופה של הצנע, שבה הוא גדל.

לא פחות מכך, אהבתי את ספריו "ילדים גדולים" שבהם הוא מספר כיצד נכתבו ספרי הילדים המפורסמים.

יהודה אטלס יישמר לעד בספריות, בתקליטים ובכל החומרים שמשמרים יצירות גדולות.

• שמחת תורה, שמיני עצרת ותפילת הגשם.

בשבת הקרובה נחגוג את שמחת תורה תשפ"ז. כשניסע לקהילת "ואהבת" בזיכרון יעקב, נחשוב כל הדרך על שמחת תורה תשפ"ד, כאשר לאורך כל הדרך שמענו את החדשות הנוראות על הפלישה של החמאס לעוטף עזה והטבח הנורא שהתרחש באותן השעות. ארבעה ימים אחר כך נציין שלוש שנים לשבעה באוקטובר. בין אם זה שמחת תורה ובין אם זה שבעה באוקטובר, כבר חלפו שלוש שנים. עוד שנים רבות יהיו ילדים שיתבגרו ויזכרו את התאריך הזה. אני ובני גילי כבר לא נהיה כאן, אבל, אין לי ספק שהתאריך הזה לא יישכח, כשם שעמנו לא שוכח את תשעה באב.

לעולם לא נשכח!

• ובכל זאת, שמחת תורה

בשמחת תורה השנה, אני מקווה לחגוג בקהילת "ואהבת" בזיכרון יעקב, מקום בו אני מוזמנת לקרוא בתורה בפרשת "וזאת הברכה" הפרשה המסיימת את התורה. אני מקווה, שעד אז אתרפא מצרידות הקורונה שמלווה אותי מאז ראש השנה, כי לקרוא בתורה זה אחד התענוגות הגדולים שלי.

אחר כך נרקוד עם ספרי התורה. אני לא אחזיק ספר כי הוא כבד לי, אבל הידיעה, שאני רשאית לרקוד עם ספר תורה בידיים, ממלאת אותי שמחה - שמחת תורה.

ולבסוף נתפלל על הגשם.

נאמר בקול רם: "משיב הרוח ומוריד הגשם" ונעצום עיניים בתקווה שתהיה לנו שנה גשומה, ושהגשמים ירדו בעתם!

בשבוע הבא מתחילה תקופת "אחרי החגים". כל מה שדחינו עד אחרי החגים, נצטרך להתחיל לבצע.

שבת שלום, מועדים לשמחה לכל קוראינו

תמר וולפין

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

שילה בן-יהודה ז"ל - 10/8/2018 - 11/8/1927

שילה חברת הקיבוץ, עלתה ארצה באניה "אקסודוס". בעקבות הגירוש הבריטי הגיעה למחנה בגרמניה (אנסברוק). ב 1947 הוברחה לארץ, הצטרפה לגרעין "הבונים" בחדרה וב 1956 הגיעה לכפר הנשיא. כאן עבדה שילה במחסן הבגדים. ניהלה חנות נעלים ועבדה כפקידת הזמנות בשדה התעופה ארקיע במחניים. שילה אכפתי ודעתנית, ושומרת החומות של המשק והדמוקרטיה. שילה הינה אף היא, אבן דרך רצינית בהיסטוריית הקיבוץ.

<https://khbbm1.wixsite.com/2018-05>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מכתב לאחי

מכתב ליוני אחי היקר.

קיוויתי שנחייה עוד שנים רבות ונספיק לבלות ולשוט בקאנו על ה"דלוואר ריוור", לאכול במסעדה האהובה עלינו "הופ קי" בצ'יינה טאון ניו יורק, נבלה ונצחק כמו תמיד).

הלכת פתאום ואני עצוב מאוד.

נפגשנו לראשונה כשפקחנו את העיניים בבית תינוקות.

שכחתי לספר לך שאורה ליפץ המורה ללשון אמרה לי: "יוני החבר שלך חתיך. הכי יפה... כמו "אל יוני".

היינו הילדים הראשונים בקיבוץ וזכינו למלוא תשומת ליבם של החברים הצעירים, רובם רווקים הרפתקנים, אידיאליסטים, נחמדים ומצחיקים, בקיצור אנגלים...

גרנו בחדר בצריף שעדיין עומד בקיבוץ. הורינו נהגו לבוא טרם השינה להשכיב אותנו, בזמן ששומר הלילה מוסי נחר...

זוכר איך נהגנו לברוח מיעל נמנוב הגננת ומהמטפלות, להסתובב ברחבי הקיבוץ שהיה באותם ימים רק קוצים ואבנים "סוף העולם", חם בקיץ וקר בחורף?

העיסוק העיקרי של החברים היה סיקול אבנים.

איזי פוזנר נהג בעגלה רתומה ל- 2 סוסים ואנחנו היינו החביבים על איזי וקיבלנו סיבובים בשפע.

אני זוכר שפגשנו את ברני האינסטלטור, שהיה מכין הברגה על צינור, מזיע ואדום מהחום... ואתה אומר לנו בקול רם: "תראו את ברני עושה כאילו הוא עובד קשה".

ברני תפס נרויים והתחיל לרוץ כרגיל אחרי יוני...

בלול, נורברט היה אורז ביצים לתבניות וצועק במבטא צרפתי: "אל תרגיזו אותי... אתם שומעים.. יאללה תיקחו עוגיות... אבל לא להפריע..."

זוכר ברפת את אלף דוברינר הרפתן, איש ימינו של אבא משה.. מכניס פרה

למכלאה עם הפר החרמן וממלמל.. "נו חמדה, חמדה".. הפר עולה על חמדה הפרה ומתנשף... ואתה שואל את אלף מה הוא עושה לה?

"חמדה בדרישה", אלף עונה... לא הבנו איזה דרישה.

זוכר את התמרון הראשון של חברי הקיבוץ בסגנון "ARMY DADS מול אויב

מבויים של גדוד גוליני? היינו בני 8 בערך, הציבו אותנו בתור רצים שתפקידם להעביר הודעות כאשר הקשר לא פועל.

לני רוז מפקד כוח הרכס שלח את דני נמלי למסור פתק לפיקוד אל יצחק עדר

המא"ז: אניה מלאה בלורות MARBLES עוברת עכשיו בירדן. (אולי הפתק נשמר בארכיון).

עמי וטוביה צוותו בכוח שמעון בן יהודה במרגמות.

אורי גולן בכוח מיק אלמן והתותח...

יוני ואלחנן בפיקוד אייבן באזור הלולים... השכיבו אותם לבד בחושך במרחק כ-10 מטרים לפני עמדת המקלע בפיקוד אייבן, נתנו להם חבל ואמרו שאם מזהים אויב מתקרב, למשוך בחבל ואייבן יפתח באש.

מרוב פחד בחושך ונוכח רשרוש הקוצים ברוח, הם ראו דמויות מתקרבות ומשכו

בחבל כל הזמן. אייבן ירה במקלע את כל הקצבת כדורי העץ בתוך 2 דקות...

זוכר שבגיל 10 עבדנו במטע בצהרים אחרי הלימודים? מיסטר לברט זקן ססגוני בן 80 הסתובב בשטח לבוש חליפה כמו בקומדיה אנגלית וחיפש אקשן.

ראובן מנג'יגורסקי התקרב, נוהג בטרקטור עם מכסחת.

התחבאנו בין העצים וחיכינו לפקודה של מיסטר לברט וכשראובן עבר הסתערנו, הפצצנו אותו בחבושים ירוקים. יוני שהיה הכי קרוב לטרקטור זכה לקללות באנגלית וכרגיל ברח ורץ וראובן אחריו.

שיחקנו יחד בקבוצת הכדורגל המהוללת של כפר הנשיא שזכתה בתואר המכובד של הכי הרבה הפסדים בגליל.

ההצגה העיקרית הייתה בקהל המעודדים שכללו את דייב מנצ'סטר, מוסי גרוצקי, גרשי אפשטיין, אריק ארנברג ואחרים. הם תמיד היו ממציאים סיפורים, ואפילו חיברו שיר:

We've got Benny Benny Goldberg on our side

מאחורי שער היריב, איתי סלע היה מביא כדורים, בעיקר מאזור הלולים לשם יוני ועמי בעטו ללא הבחנה.

הלכנו יחד לצבא, טירונות, קורס מ"כים וקורס קצינים... בחופשות בקיבוץ חברים במדרכות אמרו: "גאים בכם" ו"כל הכבוד"!

כשיצאנו עם מתנדבות יפות (כך חשבנו), חברים במדרכות אמרו - מזל של מתחילים.

בתחילת שנות ה-70, שנינו עברנו לגור בניו יורק, נולדו ילדינו הראשונים ואנחנו המשכנו לבלות בשמחת חיים ללא חשבון.

בגיל 50, באמצע החיים, נפגשנו רק הבנים, ללא הנשים על היאכטה "סולאן" של עמי באילת לחגוג את החברות הנפלאה במשך 3 ימים ולילות בים, עם הרבה וויסקי ויין משובח. טבח הכין לנו ארוחות כמו בקיבוץ, וכשכולנו שיכורים, הצלחנו לשחזר את אופן ההתנהגות ודיבור הבולשיט כמו בילדות.

בסרטון המצורף יוני מככב במיטבו. את הסירטון הכין וערך דוד אלמן האחד והיחיד והצלם - כפיר בן צבי.

<https://www.youtube.com/watch?v=054ZD0kqtTs>

עמי בן צבי

2.10 לפיד בר דוד

יהל במנולקר

3.10 קובי סמרנו

4.10 יבין בן רשף

5.10 זיוה מלינה

אורה חורי כהן

6.10 רז קורן

אימרי צייכנר

7.10 עודד כץ

יוחאי ג'קסון

8.10 שריטה סינה

ילנה מושקוביץ

סיפור לשבת

הסוכה המפוארת והאורח הנסתר

כבכל שנה לקראת חג הסוכות, החליט האדון העשיר של הכפר לבנות את הסוכה הגדולה, המפוארת והיפה ביותר באזור. הוא השקיע ממון רב בקישוטים נדירים, ברהיטי יוקרה, במפות שולחן רחבות ובתאורה מרשימה.

כנהוג, הוא הזמין אל סוכתו המפוארת את כל בני הכפר כדי שיחגגו עמו וישבו בצל הקורה המפוארת שבנה. אנשי הכפר הגיעו בהמוניהם, משתאים מיופייה של הסוכה ומרוב השפע שהוצע בה, והאדון עמד בפתח וקיבל את פניהם בחיוך רחב ובגאווה גדולה.

באמצע החג, הגיע פתאום אל פתח הסוכה אדם עני, לבוש בבגדים בלויים ומאובקים, ובידו מקל הליכה פשוט. האיש ביקש להיכנס ולשבת בפינה קטנה כדי לאכול פרוסת לחם ולשתות מים. אך האדון העשיר, שביקש לשמור על הסדר והמראה המושלם של סוכתו, הביט בעני במבט מזלזל ואמר לו: "מקומי אינו מתאים לאנשים כמותך. הבגדים שלך אינם הולמים את יופי המקום הזה. אנא לך מפה."

האורח הפשוט השפיל את מבטו, הסתובב בשקט ועזב את המקום מבלי לומר מילה.

למחרת בבוקר, כאשר קם האדון העשיר כדי להיכנס לסוכה לקראת קיום מצוות ארבעת המינים, הוא הזדעזע לגלות דבר מוזר: כל הקישוטים הנוצצים נבלו, מפות השולחן התקמטו, וריח עז של ריקבון עלה מפינות הסוכה. השמחה וההוד שהיו בה פשוט התפוגגו בן לילה.

האדון מיהר לרוץ אל זקן הכפר, חכם ידוע בחוכמתו, וסיפר לו בבכי על המפנה החד שחלה בסוכתו. הביט בו הזקן ואמר לו בעצב: "בנית סוכה גשמית לתפארת, אך שכחת את המשמעות האמיתית של חג הסוכות – צל ההיטלים, האמונה הפשוטה, והכנסת אורחים מכל הלב. הסוכה מסמלת את העובדה שכולנו שווים תחת ענני הכבוד של הקב"ה. כשגירשת את העני בבושת פנים בגלל מראהו, גירשת יחד איתו את הרוח והברכה של החג."

האדון הבין מיד את טעותו העמוקה. הוא רץ בכל הכפר לחפש את העני, וכאשר מצא אותו בבקתה רעועה, ביקש ממנו סליחה עמוקה והזמין אותו מחדש, הפעם בלב פתוח ובאהבה אמיתית, לשבת עמו בסוכה. ברגע שעשה זאת, חזרה ההרגשה הטובה והשמחה האמיתית לשרור בסוכתו.

מוסר השכל

חג הסוכות מזכיר לנו לצאת מן הבתים המבוצרים שלנו אל סוכה ארעית ופשוטה. המסר הוא שאין חשיבות לחיצוניות ולכבוד המדומה שאדם צובר בעולם הזה. מה שבאמת מקשר בינינו לבין הבורא הוא האהבה לזולת, הפשטות וקבלת כל אדם באשר הוא, שכן בצל הסוכה – כולם שווים.

